WASHINGTON D C

І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація
„Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J.
HEnderson 4-0237
УНСоюз: HEnderson 5-8740
Тел.: з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXVIII. Ч. 231. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 5-го ГРУДНЯ 1961 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, DECEMBER 5, 1961 No. 231. VOL. LXVIII.

КАСТРО ПРИЗНАЄТЬСЯ ДО КОМУНІЗМУ; ОАД ОБМІРКОВУЄ АКЦІЮ

Гавана, Кубинська Республіка. — Прем'єр Кастро 2-го грудня вперше під час свого урядування явно признався до того, що він є комуністом, і був ним від своїх студентських часів, і що на Кубі він організує одну тоталітарну партію, яка називатиметься „Об'єднаною партією кубинської соціялістичної революції". Організація Американських Держав зараз після того повідомила, що 4-го грудня збереться у Вашингтоні Рада ОАД, яка має вирішити, яку акцію треба повести проти Куби прем'єра Кастра. Кастро сказав, що він до нової партії дозволить приймати тільки вибраних і певних членів. Ця партія має вести Кубу за допомогою соціялізму до „народної демократії", це значить до „диктатури пролетаріяту". — Ця нова, тоталітарна партія „звертатиме увагу на якість своїх членів, а не на їх кількість". Її членами будуть „робітники, студенти, селяни, інтелектуали і навіть дрібні буржуї". Програма партії буде марксівсько-ленінською, „достосованою до умов на Кубі". Про себе говорив Кастро: „Я є марксистом-леніністом і ним буду аж до смерти". Цілий світ змагає до комунізму, казав Кастро в телевізійній промові, що тривала 5 годин. Своєю промовою Кастро зробив неприємність тим політикам і журналістам, які і досі вірили, що кубинський диктатор не є комуністом. Представник Колюмбії зажадав, щоб Рада ОАД зайняла становище до кубинської загрози. Рада повинна вирішити, чи треба скликати міністрів закордонних справ 21-ої американської країни для вирішення відношення до Куби. В цій справі вже конферував американський амбасадор до Об'єднаних Націй Адлей Е. Стівенсон із президентом Аргентини Артуром Фрондізі в Трінідаді 26-го листопада ц. р. Сподіваються, що 13 принаймні країн заявляться за те, що б ОАД таки вмішалась до кубинської проблеми. Але речники Бразилії і Мехіко мають заявитися проти того, щоб скликати на 10-го січня конференцію міністрів закордонних справ. ЗДА, Венесуеля, Перу і кілька менших країн мають голосувати за колюмбійською резолюцією, а Чіле, Болівія й Уруґвай не є певні, як будуть голосувати. Колюмбійська резолюція жадає скликати нараду міністрів закордонних справ, які вирішили б, як оборонити Західню Півкулю проти комунізму, що вже запанував на Кубі.

Пропонують, щоб для всіх родів збройних сил був один шеф штабу

Ню Йорк. — Секретар оборони ще у вересні цього року зорганізував був комісію, очолювану емеритованим генералом Л. Е. Партріджом, яка мала випрацювати програму тіснішої контролі над всіма родами збройних сил в добі далекосяжних ракет і атомової зброї. Ця комісія тепер закінчила працю і рекомендує одну команду над всіма родами збройних сил. При одній команді мусів би бути і один генеральний штаб для всіх трьох родів зброї, який заступив би трьох шефів штабу армії, летунства і фльоти та голову об'єднаних шефів штабу. У ЗДА існує неохота до генерального штабу, бо його уважається за виразника мілітаризму, як це було в Німеччині, де генеральний штаб був тим чинником, що завжди змагав до війни.

Стівенсон плянує кандидувати на іллинойського губернатора

Вашинґтон. — 2-го грудня амбасадор ЗДА до Об'єднаних Націй Адлей Е. Стівенсон повідомив президента Кеннеді, що він плянує зрезиґнувати зі становища в ОН та в 1962 році кандидувати на пост губернатора Іллиной, щоб перемогти республіканця сенатора Еверета МекКінлі Дірксена, який старатиметься про другий перевибір. Стівенсон кандидував на президента в 1952 і в 1956 роках і програв був вибори до президента Айзенгавера, але в 1948-му році він здобув був поважну більшість і виграв вибори, ставши губернатором стейту Іллиной. Гадають, що Стівенсон хотів би покинути ОН, де він почувається „обмеженим" в своїх діях тільки до терену цієї організації. Президент Кеннеді не просив Стівенсона, щоб він залишився на своєму пості в ОН. Дехто гадає, що Кеннеді хоче поволі позбутися визначніших лібералів із свого кабінету. Стівенсон був проти номінації Кеннеді на президента, і це створює деяку незручність у відносинах між Кеннеді і Стівенсоном, який до кінця грудня має повідомити про свою резиґнацію.

Департамент оборони закликає будувати сховища в приватних домах

Вашинґтон. — Асистент секретаря оборони в справах цивільної оборони Стюарт Л. Пітман сказав, що ті всі родини, які мають в своїх домах добрі пивниці і подвір'я повинні будувати для себе протирадіяційні сховища, якщо мають до цього потрібні засоби. Пітман говорив про це на пресовій конференції, де заявив, що незабаром почнуть визначати місця на сховища для більших груп осіб. „Ми гадаємо, казав Пітман, що це є можливе для тих родин, які мають пивниці і подвір'я, і які не мають засобів на купно дорогих сховищ, що є вже на ринку, будувати для себе сховища, які коштуватимуть не більше як 100 - 150 долярів. Не всі родини можуть це зробити, але „кожна родина мусить мати свій плян в цій справі". — казав Пітман.

В АМЕРИЦІ

● **17 генералів** 30-го листопада відвідали президента Кеннеді в Білому Домі після конференції з секретарем армії Елвісом Дж. Старом. Секретар армії сказав журналістам, що це вперше в історії ЗДА стільки генералів одночасно були в Президента. В Білому Домі були 6 повних генералів, 8 генерал-поручників і 3 генерал - майори.

● **30-го листопада** о годині 3.01 по полудні населення ЗДА становило точно 185 мільйонів. Під час того присутній був секретар торгівлі Лютер Годжес, який ствердив, що населення цієї країни зростає на одну особу кожної 10.5 секунди. Кожної 11.5 секунди народжується дитина, кожної 19-ої секунди вмирає одна особа, кожної 90-ої секунди прибуває новий іміґрант і кожної 25 мінути від'їздить із ЗДА один еміґрант.

● **На летунській базі** в Ню Мексіко з успіхом випробували ракету „Ніке - Зевес", яка має нищити ворожі ракети під час того, як вони летітимуть в повітрі ще над океаном або далеко від кордонів ЗДА.

● **Крайовий дослідний Комітет** в справах повітряних феноменів звернувся до конґресмена - демократа з Міннесоти Джозефа Карта з пропозицією зізнавати в конґресовій комісії та довести, що дійсно існують „літаючі тарілки", якими керують розумні істоти. Конґресмен Карт не дуже вірить представникам цього комітету, і тому, здається, не буде переслухання в Конґресі в цій справі.

В НЮ ЙОРКУ ВІДБУВСЯ 4-ий СОБОР УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЗДА



ІЄРАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЗДА. — Сидять (зліва): ВПреосв. Архиєпископ Геннадій, ВПреосв. Митрополит Іоан, ВПреосв. Архиєпископ Мстислав та ВПреосв. Архиєпископ Володимир.

Ню Йорк. — В днях від 30-го листопада до 3-го грудня ц. р. відбувся у Катедральному храмі св. Володимира в Ню Йорку (при 82-ій вулиці) 4-ий Собор Української Православної Церкви у ЗДА, яку 38 років очолює Її Первоєрарх, Високопреосвященніший Іоан Теодорович. За день перед Собором відбулася у цьому ж храмі одноденна душпастирська Конференція духовенства цієї Церкви. Останній Собор УПЦеркви в ЗДА мав місце в Шикаґо, п'ять років тому.

У церковному Соборі взяли участь три Єрархи цієї Церкви та 182 делеґати з місцевих парафій (81 священиків та 101 світських осіб-делеґатів) Між делеґатами були головний контролер УНСоюзу з Ровд Айленду п. Іван Кокольський, союзовий організатор М. Ткачук з Шикаґо та ряд інших союзових діячів. Понад сорок зареєстрованих гостей прислухалося настроєвим, діловим нарадам з балькону святині. Усі духовні й світські члени Собору відбули обов'язкову Сповідь та прийняли св. Причастя.

Президію Собору становили: три Єрархи „екс оффо" та обрані Собором представники: від духовенства о. протопресвітер Іван Савчук (Филаделфія), від мирян п. Богдан Грицишин (Филаделфія). Два священики й два світські делеґати секретарювали в двох мовах. З Єрархії, окрім Митрополита, були приявні Високопреосвящ. Архиєпископ Мстислав, голова Консисторії та Високопреосвящ. Архиєпископ Володимир з Дітройту. Собор відкрив Владика Митрополит Іоан, згадавши, що він відбувається в 40-ліття відродження Української Автокефальної Православної Церкви на Рідних Землях. Погибшій мученичою смертю Єрархії, Духовенству і вірним цієї нашої Церкви-Страдниці, також усім усопшим архипастирям, пастирям та вірним УПЦеркви поза Батьківщиною — відспівали всі зібрані на Соборі пісню-молитву „Вічная Пам'ять".

У своєму інавґураційному слові ВПреосв. Митрополит Іоан подав ідеологічні засади, ріст і стан УПЦеркви, яку він очолює. Владика Митрополит подав також цілий ряд статистичних даних про церковно-релігійний стан своєї пастви за останніх п'ять років: скільки вірних (процентово) ходить до церков щонеділі, скільки приступає до Сповіді й до св. Причастя щорічно, скільки відбувається по парафіях св. Місій, скільки існує церковних організацій і про їхню працю. Владика Митрополит подав також вік свого духовенства, скільки є його процентово починаючи від 30 до 80 року життя. Найбільший відсоток духовенства поміж 50 і 60 роком життя. Усіх священиків є 102, парафій 92, з того числа 85 сталих (які мають священика).

Під час Собору ряд визначних духовних і світських осіб звітували про стан діяльности своїх ресортів за останніх п'ять років. Владика Архиєпископ Мстислав, як Голова Консисторії, мав обширну доповідь про діяльність Консисторії та існуючих при ній центральних церковних установ. Владика сказав, що Собор — це перевірка й аналіза досягнень минулого, це перегляд церковно-релігійного доробку за минулих п'ять років і дальші пляни на майбутнє цілої Церкви. Здобуті осягнення і позитиви є такі, між іншими: певний зріст числа парафій і вірних, також їхнє між собою пов'язання; деякий зріст зрозуміння ролі священика, також деяке матеріяльне покращання його стану — збоку вірних на місцях; прибули нові кадри, здебільша тут народженого духовенства: піклування проводу Церкви над студентами св. Богослов'я у Духовній Колеґії св. Андрея у Вінніпеґу, Канада; за останніх п'ять років Православна Ліґа виявила свою зрілість і була дуже активною на місцях, — вона видала ряд цінних публікацій для молоді англійською мовою. Заходами Церкви наступило молитовне об'єднання трьох Митрополій у вільному світі (ЗДА — Канада — Західня Европа). Ця молитовно об'єднана Церква поза Батьківщиною охопила 90 відсотків усіх православних українців у вільному світі, в результаті чого в братньому єднанні знаходиться 11 єпископів, 450 священиків і приблизно 500 парафій.

Владика Мстислав звітував також про різні етапи і теперішній стан будови монументального почину з-перед останніх семи років — Церкви-Пам'ятника на терені Осередку УПЦеркви — в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж. В основному стан її будови завершений на 85 відсотків. Це буде не лише перлина української церковної архітектури поза Батьківщиною, не лише символ живучости й тяглости релігійно-національних ідей за океаном, але також духово-релігійним осередком вірних у цій країні.

Доповідь про діяльність Церковної Ради Митрополії мав заступник її Голови, о. протопресвітер І. Савчук. Він сказав, м. ін., що на будову Церкви-Пам'ятника зібрано досіль понад 250 тисяч долярів.

Директор Науково - Богословського Інституту, проф. В. Завітневич звітував про діяльність цієї установи, яку він очолює. З колишньої Церкви робітників-еміґрантів, потому „скитальців" постала сильна твердиня українського православного життя у цій країні. УПЦерква стала базою для богословських і допоміжних церковних наук. Архів-бібліотека в С. Бавнд Бруку начислює понад 10 тисяч книжок, з них деякі дуже цінні й рідкісні. У своїй власній друкарні видано 115 назов різних публікацій в обох мовах. У першому дні Собору появився — просто з переплетні — четвертий том капітальної праці проф. І. Власовського „Нарис Історії Української Православної Церкви". Це найкращий дарунок учасникам Собору і всім вірним. Огляд видань УПЦеркви й цього Інституту при ній закінчив проф. Завітневич заввагами про друк „Служебника" та про випуск найновішого видання його „Всенічної" на 260 сторінок друку.

З черги складали звіти: із Кураторії Пенсійного Фонду Духовенства — о. мітрат Григорій Пипюк, з проводу УП-Ліги — Степан Капелюх, її президент на цей рік, з Центрального Сестрицтва — п-ні Людмила Івченко.

У другому дні нарад після полудня учасники Собору відбули подорож автобусами до Савт Бавнд Бруку, щоб на місці познайомитися із „головною кватирою" УПЦеркви у ЗДА, а зокрема, щоб полюбуватися найбільшою перлиною цього священного „кутка України", Церквою-Пам'ятником.

Третій день нарад був повністю присвячений дискусії і плянуванню дальшого росту цієї Церкви. Обрано нові керівні органи Церкви на чергові три роки та ухвалено ряд резолюцій. На уряд Голови Консисторії обрано одноголосно через вставання з місць і співом „Іс полла еті..." дотеперішнього і вельми заслуженого Голову Консисторії —

(Закінчення на стор. 4-тій)

УКРАЇНЦІ НЮ ЙОРКУ ВЕЛИЧАВИМ ЮВІЛЕЙНИМ КОНЦЕРТОМ ВІДЗНАЧИЛИ 150-РІЧЧЯ М. ШАШКЕВИЧА

Ню Йорк. — Минулої неділі, 3-го грудня, тут старанням окремого Ювілейного Комітету відбувся величавий концерт для вшанування пробудителя Галицької України, о. Маркіяна Шашкевича, у сторіччя його народження. Концерт відбувся о год. 7-ій ввечері в заповненій по береги великій залі Фешин Інституту. Відкрив його коротким словом адв. Роман Гуглевич, голова Ювілейного Комітету, почесним головою якого був парох української католицької церкви св. Юра веч. о. д-р Юліян Катрій. Чоловічий хор „Думка" під диригентурою Івана Задорожного виконав В. Матюка „До української пісні" та „Не згасайте ясні зорі" того ж композитора до слів М. Шашкевича. Святочну промову про життя, творчість, значення і культ Шашкевича виголосив веч. о. д-р В. Гавліч, ЧСВВ. Першу частину програми закінчило музичне тріо: В. Цісик — скрипка, Л. Тимошенко-Полевська — віолончеля та Д. Гординська-Каранович — фортепіян. У другій частині програми мішаний хор „Думка" під диригентурою Ів. Задорожного відспівав „Веснівку" Шашкевича - Матюка в аранжеровці М. Гайворонського та псалом Бортнянського „Слава во вишних Богу". Закінчено концерт рецитацією спеціяльно на це свято написаної поеми Леоніда Полтави „На Білій Горі" у виконанні артистів О. Кириченко, Л. Кручельницької, І. Куліш та З. Салик. Поему рецитовано в супроводі „Псальмів Русланових" Шашкевича у виконанні дир. Йосипа Гірняка та під мистецьким проводом О. Добровольської. Церковно - національним гимном „Боже Великий, Творче всесильний", відспіваним хором „Думкою" і з ним цілою півторитисячною масою учасників концерту, закінчилося це, навіть як на Ню Йорк, знімкове під мистецьким та чуттєвим оглядом ювілейне Шашкевичівське свято. Сцену прикрашував великий портрет М. Шашкевича, виконаний мистцем - малярем Сергієм Макаренком на замовлення комітету свята і вперше виставлений цього вечора. Свято Шашкевича звеличали своєю приявністю два Владики, а саме новий стемфордський єпископ Кир Йосип Шмондюк, який прибув в товаристві о. канцлера монс. І. Стаха та о. Манастирського і єпископ для українців - католиків в Англії Кир Августин Горняк, як і багато місцевого та довколишнього священства. Серед публіки були всі шари місцевої і довколишньої громади та багато відомих громадських діячів. УНСоюз репрезентували на святі гол. предсідник Йосип Лисогір та гол. секретар Ярослав Падох, який був членом ділового комітету свята. Тривалою пам'яткою свята залишилася відзнака з портретом М. Шашкевича та естетично оформлена ред. Романом Ільницьким брошура, в якій, крім програми свята, були вперше надруковані поеми Л. Полтави „На Білій Горі" й портрет М. Шашкевича Сергія Макаренка. На дальший зміст цього видання склалися вступне слово о. Юліяна Катрія, промова „Ти не невольні син" Ярослава Падоха та стаття про значення М. Шашкевича для українського національного відродження в англійській мові написана ред. Володимиром Душником.

Українці пікетували будинок совєтської делеґації в ОН

Ню Йорк. — У зв'язку з викриттям і зізнаннями аґента КҐБ Богдана Сташинського, який з наказу Москви убив провідника українського націоналістично - революційного руху Степана Бандеру і видатного діяча УГВР д-ра Лева Ребета організації українського визвольного фронту влаштували тут в суботу 2-го грудня ц. р. від год. 3-ої до 5-ої протестаційну демонстрацію - пікетування перед будинком совєтської делеґації в Об'єднаних Націях при 68-ій вул. і Парк Евню. З численними транспарентами, на яких зображений був кривавий кат України Нікіта Хрущов і виписані антикомуністичні гасла, понад 300 демонстрантів, співаючи українських революційних пісень, протягом двох годин заявляли свій протест проти людомордської політики Москви, яка, окупувавши в перших роках існування большевицької влади Україну, а по другій світовій війні загарбавши цілий ряд країн у Східній Европі, загрожує тепер цілому світові. В поборюванні українського визвольного руху — виясняли демонстранти прохожим усно і поширюваних ними летючках — московсько-большевицькі окупанти не спиняються перед найжорстокішими і найпідступнішими заходами — аж до вбивства українських провідних діячів на еміґрації. Того ж вечора перебіг демонстрації перед будинком совєтської делеґації показано на телевізії.

КОМУНІСТИ ЗМІЦНЮЮТЬ „МУР ГАНЬБИ" В БЕРЛІНІ

Берлін. — У Берліні знову зросло напруження внаслідку скріплювання комуністами тамошнього „муру ганьби", що розділює місто. Вночі з минулої суботи на неділю та в саму неділю коло 1.000 східньо-німецьких вояків в повному бойовому озброєнні охоронювали робітників, які здвигали нові високі залізно-бетонові застави. Заалярмовані цими наскрізь воєнними роботами, західні військові команданти вислали над внутрішньо - берлінський кордон свої танки й війська. Американська чета в бойових уніформах, зброєна новими автоматами й скорострілами, зайняла позицію біля Фрідріхштрассе, поставивши на тамошній заставі скоростріл і базуку. Це одинокий берлінський перехідний пункт для чужинців. Американський командант ген. Альберт Вотсон вислав ноту протесту совєтському командантові в Східньому Берліні проти тих робіт східньо - німецьких комуністів, які ще гірше спутують свобідну комунікацію між двома частинами міста та згущують загрозливу для миру атмосферу. Новий мур на Фрідріхштрассе високий на 8 стіп і широкий на шість стіп. Він залишає тільки на 15 стіп широку дорогу для авт. Одночасно з роботами біля Фрідріхштрассе східньо - німецькі комуністи почали скріплювати „мур ганьби" біля шістьох інших перехідних пунктів. Біля кожного з тих пунктів поставлено коло 50 східньо-німецьких вояків у бойовому виряді. Англійський і французькі команданти в Західньому Берліні вислали також свої стежі над берлінський кордон. В неділю східньо-німецька офіційна аґенція подала комунікат, що скріплювання бар'єрів всередині міста є „нормальні технічними заходами потрібними з погляду безпеки". Східньо - німецькі комуністи пояснюють потребу таких сильних застав з уваги на можливість „інвазії американських танків". Поява — мовляв — американських танків кілька тижнів тому на перехідному пункті біля Фрідріхштрассе, як теж збільшений рух американських військових транспортів на шляху між Західнім Берліном та Західньою Німеччиною вказує на можливість нової американської „інвазії" і тому Східня Німеччина забезпечується проти того.

Комуно-німецький диктатор проти проєкту Кеннеді щодо Берліну

Берлін. — Перший секретар німецької комуністичної партії Вальтер Ульбріхт, який фактично виконує в Східній Німеччині диктаторську владу, гостро спротивився проєктові през. Кеннеді, що його Президент згадав у своїй розмові з представником „Ізвєстій" Алексєєм Аджубеєм, щодо інтернаціоналізації шляхів комунікації між Західнім Берліном та Заходом. Ульбріхт заявив в своїй промові до своїх партійців в минулу суботу, що мовляв — 120 милева смуга між Західнім Берліном і Заходом є „суверенною територією" Східньої Німеччини, на якій нема ніякого діла міжнародній контролі. Він назвав при цьому „провокацією" посилені рухи американських військ по суходільній автостраді на шляху до Західнього Берліну та твердив, що чотиродержавний статус для Берліну „неважний", бо ніби зламали його самі західні держави. Східня Німеччина, казав той німецький лакей Москви, не є американською колонією і през. Кеннеді, що зробив пропозицію щодо інтернаціоналізації шляхів комунікації з Берліном, „робить клопіт собі та паперові". Те становище Сх. Німеччини підтримали СССР, як вказує на це велика стаття в „Ізвєстіях" з мин. неділі.

Большевики стараються знецінити інтервю Кеннеді в „Ізвєстіях"

Москва. — Владімір Кудрявцев гостро критикував минулотижневі виступи віце-президента Линдона Джансона і державного секретаря Діна Раска на різних американських форумах, які пропонували створення світової спільноти народів, опертої на принципах, на яких засновано Організацію Північно-атлантійського пакту (НАТО), Південно-азійського пакту (СЕАТО) і Середньо-східнього пакту (СЕНТО). Названий совєтський коментатор назвав ту суґестію американських державних мужів виявом „американського імперіялізму", який ніби хоче „запанувати над цілим світом". Водночас він цілком промовчав заяву державного секретаря Раска про конечність переговорів між Сходом і Заходом про чотири найголовніші справи. Поруч із тією напастливою статтею Кудрявцева в „Ізвєстіях" „Літературная Жизнь" рішуче заперечувала, наче б СССР збирався силою „комунізувати" світ, а в радіо-телевізії три найвидатніші російсько-большевицькі пропаґатори полемізували з заявою Кеннеді, особливо щодо Західньої Німеччини. Західні коментатори стверджують, що кремлівські вожаки рішили знецінити інтерв'ю Кеннеді в публічній опінії та знівелювати його враження на підсовєтських громадян. В минулу неділю самі „Ізвєстія" полемізували з президентом Кеннеді, запевняючи, м. ін., що не Москва, а „могутні соціяльні сили в Азії й Африці спричинюють визвольно-революційні рухи".

У СВІТІ

● **В Об'єднаних Націях** Филіппіни і Румунія, два кандидати до Ради Безпеки ОН, з яких ніхто не міг осягнути для себе в 9-х голосуваннях потрібної більшости двох третіх голосів, погодилися, що вони поділяться дворічною каденцією перебування в Раді Безпеки: відтепер до кінця грудня наступного року засідатиме там Румунія, а за рік вона зречеться і її місце займуть Филіппіни.

● **У Франції** відбувся в минулий вівторок на середу знову 24-годинний страйк робітників публічного транспорту й комунікації, електрівень і газівень. Разом страйк охопив пів мільйона робітників. Уряд противиться підвищці платень в усіх цих державних підприємствах з уваги на збереження рівноваги бюджету та недопущення до зросту цін.

● **Лідер опозиції в Финляндії,** соціяліст Вайно Лескінен, відмовився послухати президента Урго Кеконена й відійти від політичного життя. Кеконен звернувся з таким апелем до кількох видатних финляндських політичних діячів, що їх приходу до влади боїться Хрущов, як ніби ворогів Совєтського Союзу. Названий финляндський соціялістичний діяч заявив, що справа не в його особі, а в принципі. Коли — мовляв — він і інші зречуться, то ніхто не може знати, хто інший з черги опиниться на совєтській чорній дошці і ким Совєти шантажуватимуть Финляндію.

● **Совєтський Союз** запротестував окремою нотою до ЗДА, що ніби Америка використовує туристів для „шпигунських цілей". Як на приклад большевики покликались на двох західньо - німецьких туристів, Адольфа Вернера і його дружини Германи, що їх вони „приловили на гарячому", коли вони „для шпигунських цілей" фотографували військові об'єкти біля Києва.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper, published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City and Foreign Rates:: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Сіті і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок, — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J

Знову комуністичний Китай

Цього тижня ведуться в Генеральній Асамблеї дебати над допущенням до цієї організації комуністичного Китаю і виключенням вільного Китаю, як репрезентації китайського народу. Коментатори заздалегідь заповідали, що ні одна із справ, які стоять на денному порядку сесії, не викликала й не викличе серед делегатів стільки пристрастей, як саме справа комуністичного Китаю.

Це могло б дивувати, коли взяти на увагу кривавий характер пейпінгського режиму, агресію червоних китайців у Кореї, агресію проти Тибету й переводження там масового народовбивства, агресію проти Індії, активне підтримування агресивних дій Північного В'єтнаму, врешті офіційну засаду китайської комуністичної партії, що, поки існують капіталістичні держави — війни неминучі, і що осягнення цілей комунізму вимагає актів насильства. Однак, все це не переконує завзятих оборонців приявности представників пейпінгського режиму в Об'єднаних Націях, і вони роками ведуть в цій справі безперебійну пропаганду. До них належать не тільки російські большевики, які при всіх своїх догматичних суперечках з китайськими комуністами жагуче бажають скріплення комуністичного бльоку в ОН і нової міжнародної перемоги комуністичної справи, якою було б прийняття Пейпінгу. Протегує цю акцію також цілий гурт, так званих, нейтральних країн — Індія, Індонезія, Гана, Гвінея, Об'єднана Арабська Республіка, Марокко, Малі й інші, які визнають комуно - китайський режим і дістають або сподіваються дістати від Пейпінгу будь-яку допомогу. Щодо Індії, то вона, хоч сама переконалась у завойовницькому характері комуністичного Китаю, відстоює принцип „фактичної влади" на азійсько-китайському суходолі, а симпатії Кришни Менона до володарів Пейпінгу і Кремлю набрали вже світового розголосу.

1-го лютого 1951-го року Генеральна Асамблея окремою резолюцією затаврувала Пейпінг, як агресора. Досі цієї резолюції не уневажнено. Але це не перешкодило Індії в наступному ж році зробити внесок на прийняття до ОН комуністичного Китаю. І так повторювалось щороку. За кожним разом, на пропозицію Америки, справу відкладали до наступного року. Коли 8-го жовтня минулого року Генеральна Асамблея зробила це в десятий з черги раз, то Хрущов виголосив напастливу промову, в якій твердив, що тільки приявність комуністичного Китаю в Об'єднаних Націях може відвернути атомову війну, бо — мовляв — міжнародного розброєння під авспіціями ОН не можна перевести без Пейпінгу. Але ж сам Хрущов заявив, що ніяка ухвала Об'єднаних Націй не зобов'язує Совєтського Союзу, якщо вона перечить його державним інтересам. Ясно, що цей принцип стосується у ще більшій мірі комуністичного Китаю, який до цього часу „не визнає" ОН.

Невідомо, цинізм, незігластво чи безмежна наївність диктують деяким адвокатам комуністичного Китаю запевняти, що з приходом китайських комуністів до Об'єднаних Націй вони „зміняться", що лише тоді постане можливість тієї „співпраці" з ними, якої нема тепер. Так, начебто російсько-большевицький імперіялізм змінився від того, що СССР перебуває в Об'єднаних Націях, начебто його членство в ОН перешкодило йому здавити в крові мадярську революцію, зламати Ялтинський і Потсдамський договори, порушити добровільно проголошений мораторіюм на атомові досліди, провокувати щораз нові міжнародні кризи й конфлікти.

Участь в ОН аж 103-ох держав - членів утруднило формальне відкладання справи до наступної сесії. Вже в 1960 році прийнято таку ухвалу тільки 42 голосами проти 34, при 22, що стримались. Тому ЗДА змінили цього року тактику, погодилися на публічні дебати в Генеральній Асамблеї і сподіваються, що пропозиція прийняти комуністичний Китай до ОН не здобуде двох третіх голосів. Але це доказ морально-політичного занепаду світу, що треба вживати аж різних тактичних ходів, щоб тримати здалеку від сім'ї народів міжнародних розбишак.

Ще один повчальний досвід

Перші вістки з Москви про те, що в „Ізвєстіях", офіційному органі „совєтів депутатів трудящих СССР", в числі з 29-го листопада ц. р. — і то на перших двох сторінках появився повний текст інтервю, уділеного в дні 25-го листопада ц. р. президентом Кеннеді головному редакторові „Ізвєстій" Алєксєєві Аджубею, викликали в урядових колах і в публічній опінії ЗДА справжнє захоплення. Своє вдоволення з цього приводу висловив президент Кеннеді, підкреслюючи, що факт надрукування інтервю і, значить, ознайомлення публічної опінії з його становищем, як президента ЗДА, до різних актуальних справ і проблем міжнародної політики, в тому числі і взаємин між ЗДА й СССР, є „значним кроком уперед в американсько - совєтських взаєминах". Президент висловив певність, що це „приведе до дальшого посилення вільних зв'язків між обидвома країнами в усіх ділянках". Великим кроком вперед" назвав цей факт і пресовий секретар Президента, П'єр Салінгер. Висловили свою радість з цього проводу в редакційних статтях деякі провідні американські часописи, підкреслюючи, що після довгих років перекручування та спотворювання большевиками американських поглядів на такі чи інші справи, совєтське населення має тепер уперше змогу ознайомитися безпосередньо і вповні з думками Президента ЗДА.

Але все це вдоволення й радість виявилися дуже короткотривалими. Абстрагуючи від того, що розмова президента Кеннеді з Аджубеєм не була насправді інтервю, значить відповідями на ставлені питання, але була дискусією, в якій кожна відповідь Президента була попереджувана згідними з совєтською лінією заввагами, ствердженнями, а то й „поправками" Аджубея, виявилося, що в надрукованому в „Ізвєстіях" тексті деякі місця основно перекручено, зокрема, вставленням ремарки Аджубея з випадом проти політики уряду, очолюваного Айзенгавером. Це, як і пізніші повідомлення про те, як Совєти використали інтервю Аджубея з президентом Кеннеді, затьмарили захоплення і змінили його в глибоке розчарування. Виявилось бо, що це інтервю надрукували лише „Ізвєстія", а для інших совєтських газет ТАСС опублікував резюме інтервю з тенденційним коментарем, перекрученням думок президента Кеннеді і з випущенням усіх його важливіших стверджень в таких чи інших справах. З опублікованого ТАСС-ом резюме виходить, що на багато питань Аджубея президент Кеннеді не вмів відповісти, або відповідав нерадо, або ж взагалі відмовлявся відповідати. В резюме пропущено такі виразні й конкретні ствердження президента Кеннеді, як те, що Совєтський Союз порушив Ялтинський і Потсдамський договори, що большевики не дотримали угоди про заборону переводити спроби з атомовою зброєю і що відповідальність за Берлінську кризу падає виключно на Москву. Коротко кажучи, відповіді президента Кеннеді, що мали бути доведені до відома населення СССР, основно пофальшовано.

У зв'язку з цим нахабним фальшуванням становища і поглядів президента Кеннеді, виникає цілком обґрунтований здогад, що Совєти надрукували текст інтервю тільки в частині накладу „Ізвєстій". Підтвердженням цього може бути факт, що в московському виданні „Ізвєстій", призначеному для Москви, інтервю починалося на першій сторінці і займало долішню третину першої і всю другу сторінку. Закордон вислано видання „Ізвєстій" уже з текстом інтервю, надрукованим на останніх 5-ій і 6-ій сторінках. Знаючи совєтську практику в таких випадках у минулому, треба думати, що до примірників „Ізвєстій", висланих на провінцію, це інтервю не попало зовсім, або ж його замінено там пофальшованою версією ТАСС'а.

Сподівана серед офіційних чинників „нова ера" в американсько - совєтських взаєминах, що її початком мало бути надрукування інтервю Аджубея з президентом Кеннеді, виявилася фантомом чи, просто кажучи, пшиком. Вислід її може бути черговим повчальним досвідом і перестородою, що всі розмови з комуністичними фальшивниками не тільки даремні, але й шкідливі.

П'ЯТА СЕСІЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

Мюнхен. — В днях 17 - 23 листопада відбула тут свої наради 5-та сесія УНРади, що була створена в 1948-му році на чужині, як політичне представництво української еміграції в традиції Української Народної Республіки. Від того часу відійшло у вічність багато визначних діячів — політичних і військових, що "contra spem" в найтяжчих обставинах творили Українську Народну Республіку. Рідшають ряди борців за українську державність. Серед членів УНРади є ще, однак, люди, які брали активну участь в боротьбі за Україну від 1917 року. Насамперед слід згадати д-ра Степана Витвицького, що має титул Президента Української Республіки в екзилі. Д-р Витвицький був членом законодатних установ УНР і членом уряду Західньої УНР (1918-1919).

Сесію УНРади відкрито в приміщенні Німецького Музею в Мюнхені. Православний і католицький священики поблагословили початок 5-ої сесії, після чого з короткою промовою виступив голова УНРади Ів. Багряний. Президент д-р Ст. Витвицький поділився з членами УНРади і численними гостями своїми думками щодо міжнародної і внутрішньої ситуації України. В його словах було чути глибоку турботу за майбутнє українського народу, що після коротких днів свободи став знову жертвою колоніяльного поневолення і нищення. Промовами та читанням листовних привітань закінчено перше засідання.

18-го листопада відбулися вибори голови УНРади. Як відомо, після 4-ої сесії, що відбулась в березні 1957 р., ОУН (полк. Мельника) виступила з УНРади. Тепер ця організація рішила взяти участь у 5-ій сесії і дала свого кандидата на голову УНРади — інж. О. Бойдуника. За цю кандидатуру голосували фракції УНДС, УРДП і ОУН (разом 19 голосів). За кандидатуру д-ра М. Хробака подано 15 голосів: Укр. Соц. Партія, УНДО і Союз Земель Соборної України - Селянська Партія. Вступаючи до УНРади ОУН змінила відношення голосів на користь УНДС і УРДП, що перед тим були в меншості.

Учасники сесії вислухали звіт п. Ів. Багряного за його діяльність як голови УНРади і після того звідомлення голови Виконного Органу п. М. Лівицького. Самі промовці визнавали недостачі в своїй діяльності і пояснювали їх переважно фінансовими труднощами. З приводу цих доповідей розвинулася широка дискусія. Від УНДО з добре уґрунтованими промовами виступали: д-р Л. Макарушка, ред. Р. Голіян, ред. М. Добоянський, мґр. М. Онисько. Від УСП в дискусії взяли участь: проф. П. Феденко, інж. І. Лучишин, інж. С. Довгаль і д-р Б. Феденко. Від СЗСУ-СП були два промовці: ред. Ю. Семенко та п. М. Бала, промовець дотепний, з тонким гумором, який викликав оплески навіть із рядів фракцій, що боронили позицію пп. М. Лівицького та Ів. Багряного.

Критики діяльности пп. Багряного і Лівицького докоряли їм, що вони витрачали енергію на внутрішню боротьбу, не звертаючи належної уваги на вивчення ситуації в Україні і на працю в міжнародній сфері. М. Лівицький у своїй доповіді присвятив багато уваги справі Американського Комітету Визволення. З цього приводу в дискусії зазначалося, що порівняно з широкими завданнями міжнародної української акції АКВ — це дрібна проблема. Від самих українців залежить, чи хочуть вони використовувати установу АКВ (Радіо й Інститут в Мюнхені) для українських цілей. Що АКВ стоїть на позиції „непередрішенства", це кожний знає, і змінити цю лінію можуть тільки вищі чинники американської політики

Промовці, що критикували звідомлення п. Лівицького, вказували на характер полеміки (наприклад, в „Українських Вістях", Ульм), коли про членів УНРади незгідних з тактикою п. Багряного та Лівицького, писалося, як про „запроданців", „Гулаїв", „Кочубеїв" і ін. Один із учасників дискусії сказав до п. Багряного: „Якщо ми Гулаї-Кочубеї", то ви були головою над „запроданцями". Ви не виконали своєї повинности, як голова УНРади, а почали проти її членів кампанію в пресі і цим знищили авторитет цієї установи в українському суспільстві". Знайшовся один член фракції УРДП (п. Ф. Гаєнко), який засудив методи очорнювання членів УНРади в „Українських Вістях".

Жваву дискусію викликав проєкт резолюції, внесений фракціями УНДС, УРДП і ОУН. В цій резолюції розбивається проблему АКВ, справу Ліґи Визволення Народів СССР (Паризький Бльок) і тільки на передостанньому місці проголошується тезу: „Присвятити належну увагу вивчанню соціяльних процесів, які відбуваються в Україні". Учасники дискусії зазначали, що резолюція представляє УНРаду як еміґрантську установу, яка не вивчає ситуації в Україні і зайнята такими другорядними, місцевими (мюнхенськими) справами, як установа АКВ.

Після закінчення дискусій 5-та сесія УНРади продовжила уповноваження для президента д-ра Ст. Витвицького. Від фракції УНДО надійшла пропозиція — продовжити уповноваження для ген. Олександра Удовиченка, як віцепрезидента. Супроти того від фракції ОУН поставлено кандидатуру п. Ів. Багряного. Цю кандидатуру підтримали фракції УНДС і УРДП, не зробивши перед тим ніяких кроків для порозуміння з 15-ма членами УНРади, приналежними до фракції УНДО, УСП і СЗСУ - СП. З цієї причини ці фракції не взяли участи в засіданні УНРади. Голосування решти (20 членів) УНРади дало п. Багряному 18 голосів.

Згідно з статутом УНРади, для важности ухвали потрібна участь у засіданні двох третіх її членів і звичайна більшість голосів. Фракції УНДО, УСА і СЗСУ-СП не визнали голосування за п. Багряного законним. Ці фракції заявляли, що на становищі віце - президента УНР потрібно мати особу, здібну внести згоду та співпрацю між фракціями УНРади. Людину по змозі невтральну. Однак, п. Багряний не відкликав своєї кандидатури, але дав на письмі зобов'язання, що він не буде заявляти свого права на виконування обов'язків президента УНР, коли б д-р Витвицький відійшов зі свого становища.

З уваги на цю заяву, фракція УНДО вирішила взяти участь у дальшому засіданні. Ця фракція голосувала проти кандидатури п. Багряного, за якого при другому голосуванні подано 20 голосів проти 6 голосів фракції УНДО.

Після цього створено новий ВО УНРади: М. Лівицький — голова, Дм. Андрієвський і Ф. Пігідо.

Поворот ОУН до УНРади не створив порозуміння і співпраці між фракціями. Треба побажати, щоб надалі, не зважаючи на різні персональні та політичні анімозії, дійшло до дійсного замирення. Від цього УНРада незмірно виграла б і в українському суспільстві і в широкому світі.

А. Ізарський

I. Світ

ТРАГЕДІЯ КОНҐА

Серед колишніх африканських колоній европейських держав Конґо, без сумніву, буде записане в історії своїм нинішнім хаосом.

Щоб пояснити ситуацію, згадаємо, що проголошення незалежности Конґа прийшло в результаті посиленої політичної агітації та тиску на бельгійський уряд, і тому та країна не була підготовлена до самостійного життя. Потім постав конфлікт у зв'язку з присутністю значної кількости бельгійців у провінції Катанґа, де вони залишилися на прохання її президента Мойсе Чомбе, якого відразу комуністи почали називати бельгійським аґентом.

Далі — вбивство Люмумби, постійні кризи, створення уряду Касавубу та сепаратного уряду Гізенґи, який мав до кінця московських дорадників і зброю, що її доставлялося літаками через Єгипет з Чехо-Словаччини.

Військові операції ОН, що мали на меті не допустити громадянської війни, переводились з великими труднощами. Поволі загроза війни була усунена, і почалися заходи, щоб змусити Катанґу підпорядкуватись центральному урядові. Катанґа не раз проголошувала, що вона хоче бути самостійною, однак її самостійности ніхто в ОН і ніхто з-поміж її сусідів в Африці не хоче визнавати.

Бельгію обвинувачують в тому, що вона тримає в Катанзі тисячі своїх людей, урядовців та аґентів великого тресту — Юніон Мінієр дю Гавт Катанґа, який має численні копальні, фабрики, транспортові засоби та ін., головне ж в тому, що Чомбе — президент Катанґи, має при собі бельгійських дорадників та технічних спеціялістів.

Катанґа — найбагатша частина Конґа, має величезні природні багатства та організовану промисловість, тоді як решта країни з її примітивним населенням має лише зародки промисловости та кілька залізниць місцевого значення.

ОН пішли на переговори з Катанґою проти бажання центрального конґолійського уряду, головне проти бажання диктатора Ґани, К. Нкрумага, який мріє про створення великої муринської держави в Африці під власною рукою.

Прокомуністичний віце-прем'єр Гізенґа посунув свої військові частини через провінцію Ківу до Катанґи, спираючи назовні свою акцію на підтримці ОН, війська яких розкидані по всьому Конґо. Наступ не вдався, хоч спочатку мав незначні успіхи. Потім вибухнув бунт серед прокомуністичних військ і в підступний спосіб забито 13 італійських летунів. В Конґо, очевидно, хаос ще більше поглибиться.

Тим часом у Катанзі панує спокій і порядок, господарське життя налагоджене, фабрики та копальні нормально працюють і є всі вигляди, що країна зможе вийти з турбот, якщо заходи „приєднати" її до центру будуть припинені.

Створився парадокс. В ОН говорять про волю та незалежність для всіх, зокрема в Африці, і в той самий час, коли хтось таке бажання виявляє, його проголошують ворогом, що порушує єдність „народу".

Нещодавно з'явилося в пресі кілька цікавих статтей, які освітлюють проблему незалежности Катанґи.

Один із авторів, Г. Фрейзар, який прожив у Конґо останні тринадцять років, говорить, що в травні 1960 р., за місяць до проголошення незалежности Катанґи, він був сильно вражений, коли на масових зборах одностайно ухвалювано постанову боротися проти всіх, включно з ОН, якщо в центральному уряді не займатиме високого посту Мойсе Чомбе і якщо Катанґа не матиме принаймні широкої автономії . . .

Але все пішло іншим шляхом. Автор питається: чи існує для Конґа зовнішня загроза? І відповідає: всі вмішуються в користь уряду Касавуби, але рівночасно не дозволено його військам окупувати Катанґу. „Катанґійці примушені боротися збройно за свою незалежність, якої їм відмовляють", закінчує Фрейзор свою статтю. Подібне було з Мавританією, яка стала недавно членом ОН, і незалежности якої не визнавали комуністи.

В чому ж причина хаосу?

Можна сміливо твердити, що в певних політичних колах великодержав та новопосталих держав панує „великопростірна" тенденція — тримати разом не народи, а території, відмовляючи населенню права виявити свою волю. Така тенденція є, зокрема, в Індії, де щонайменше 15 народів живуть під „опікою" індустанців, є в Китаї, Сінкянгу та на Формозі. А що вже й казати про Совєтський Союз, де „старший брат" панує від Тихого океану до Чорного моря.

Це добре, що бунт військ Гізенґи показав, чого варта його армія, але чи то буде зараховане до політики, — трудно сказати. Совєти, які ввесь час відмовляють ОН в фінансовій підтримці, найбільш кричать проти Катанґи та її президента.

Згідно з останніми відомостями Гізенґа розбудував свою базу в провінції Ківу, м. Кінку, для того, щоб улегшити окупацію тієї провінції, потім почати операції проти Катанґи і, в разі успіху, — проти центрального уряду Касавубу. Італійці заплатили своїм життям у тих плянах комуністів.

З усього цього можна зробити висновок, що при сучасному світовому порядку нелегко боротися за незалежність народові, який перебуває в комплексі іншої держави, бо всі ближчі і дальші сусіди завжди допоможуть утримати „єдність" або, просто кажучи, неподільність тієї держави. Чи не допомогали й не допомагають москалям сусіди утримувати „єдність" Росії?

Але все ж історія стверджує, що рух за незалежність, коли вже він розпочався, годі стримати, можна хіба тільки сповільнити. І тому дуже шкода, що деякі країни, які щойно дістали свою незалежність, відмовляються дати її іншим, менше щасливим країнам.

Ярослав Петрович

МІЖНАРОДНА ПРОПАҐАНДА НА СПОРТОВІЙ ПЛОЩІ

Коли хтось із читачів „Свободи" не побував ще досі на Українському Спортовому Майдані у Коледж Пойнті, Лонґ Айленд, того можна тільки пожаліти. Це ж бо незаперечний факт, що, поруч різних засобів пропаґування української справи, постав ще один, дуже важливий — українська спортова трибуна, з якої шириться наше добре ім'я.

Признаюся, що, коли я уперше побачив це велетенське смітнище, на якому валялися сотні поржавілих авт та всяких відпадків, що їх викидає місто - мамут, і почув, що знайшовся ґурт українців, фанатиків спорту, які вирішили, що наша спільнота в Ню Йорку, а УСК зокрема мусять мати свій власний спортовий майдан, я подумав так само, як і багато інших: ці гарячі голови незабаром простигнуть . . . Бо справді — від багна та смітника до спортової площі — таки доволі далека дорога.

Згодом, коли рознеслися по Ню Йорку чутки, що ці „гарячі голови" зібрали між собою досить поважну суму і заплатили $78.000 „давнпейменту", песимісти, — а таких буває завжди найбільше — казали: „бідні й наївні ті, що запхали ці гроші в болото" . .

Після того не раз доводилося мені бачити цих спортових загорільців, як вони, не минаючи нагоди, підходили до наших громадян з червоним бльочком - цеголкою, на якому було написано: „Жертва 1 доляр на сплату спортового майдану". І треба з радістю відмітити, що число тих, які жертвували, зростало щораз більше. Одні жертвували з думкою, що причиняються до великого діла, даючи скромну, але щиру лепту на сплату українського спортового стадіону, інші повірили щойно тоді в „можливість такої неможливости", коли заїхали автами на цю велечезну площу, де є не лише приписане вимірами футбольне грище, але й місце на паркування сотень авт, і молоді деревця, серед яких у приємній прохолоді можна влаштовувати пікніки і інші розвагові імпрези.

Спитаєте напевно: хто очистив, вирівняв, втоловчив та обпарканив Український Спортовий Майдан, виасфальтував до нього широчезну дорогу? Наші хлопці! Ті наші сірі, непомітні люди, що колись поповнювали ряди Української Дивізії, що створили леґендарну УПА. Ці „гарячі голови" завжди думають: насамперед громадське, велике й загальне . . . А про себе? Про себе вони кажуть ось так, знехотя: „Не таке переходили й витримали" . . .

І таки справді витримали! Вони втратили тисячі годин дармової праці, вивозячи землю, бруси, дошки, бляху. Це здебільшого ті наші хлопці, які, щоб заробити гріш на прожиток, виконують найнебезпечнішу роботу — розбирають старі доми. І вони, після важкої заробіткової праці на холоді й на палючому сонці, працювали добровільно до пізньої ночі над впорядкуванням майдану . . .

Ви бачили, що можуть зробити муравлі, які спільно й мовчки працюють? Ось якраз такі українські невсипущі муравлі й створили це „чудо на багнищі". Внаслідок їхнього виснажливого труду постала, може, одна з найкращих спортових площ Ню Йорку.

З-поміж них важко когонебудь вирізнити, щоб не зробити кривди тим, з якими я особисто не мав нагоди запізнатися. Але все ж таки варто згадати хоч декого з ініціяторів та реалізаторів цього великого формату діла. Це передусім пп. Гаврилюк, Григорович, О. Кудрик, С. Кір, д-р Сєрант, Скоробогатий, В. Сєрант і багато інших сердечних трудовиків. Або Ст. Бардигула, про якого між спортовою братією кружляє такий жарт: — „Ви знаєте, що Бардигула нарешті оженився? — Невже, а з ким? — З панею Спортовою Площею. А у приданім дістав одинадцять грачів УСК'у".

Це факт, що Український Спортовий Майдан має сьогодні вже двократну вартість. Є вже чимало покупців, і то таких, що пропонують навіть „кеш моні" . . . Але продати цей майдан, у який вложено стільки труду й жертвенности українського громадянства, майдан, що лежить поблизу головної комунікаційної артерії у самому місті, було б не тільки нерозважністю, але направду божевіллям.

Над площею тяжить борг коло $30.000. І тому, коли до Вас приступить збирач і попросить одного доляра на його остаточну сплату — не відмовляйте! Він збирає ці гроші не для себе, а для наших і ваших дітей, які повинні бути там, де їм слід бути — не на брудних вулицях, серед людського шумовиння, а — на своїй спортовій площі.

Це купно вирішили закінчити ті, які з фанатизмом його розпочали — наші хлопці. Ті, для яких маємо подив не тільки ми, українська спільнота, але й тисячі чужинців: ірляндців, греків, чехів, німців, поляків, які, відвідуючи площу як глядачі, знають, що вони на — Українському Спортовому Майдані.

Д-р Лука Луців

МАРКІЯН ШАШКЕВИЧ

(У 150-річчя з дня народження)

(26)

3. Дехто гадає, що М. Шашкевич не йшов із „духом часу", бо не робив революції, а тільки займався вивченням народної творчости та творенням оригінальної української літератури в Галичині. Проф. Іван Панькевич у статті „Маркіян Шашкевич на тлі західньо-европейських ідей" („Краківські Вісті", 1943, чч. 170-172, з 6-8 серпня, Рік IV), доказав, що М. Шашкевич таки ішов із духом часу. „Шашкевич — пише він — виказує велику начитаність у граматичній літературі того часу; йому відомі твори Копітара, Добровського, Шафарика, Метелки, Дайнка, Берліца та і тогочасні змагання в філології, особливо порівняний принцип". І. Панькевич стверджує, що М. Шашкевич „мав подібний погляд на літературу, як Шафарик і романтики". Проф. Панькевич закінчив свою статтю ствердженням, що „Шашкевич розумів своє завдання зовсім у дусі тодішнього відродження в інших слов'янських народів та в дусі західньо-европейських ідей, передовсім ідей гуманности Гердера і його поглядів на народну пісню (преромантика) та молодої романтики, які діставалися різними дорогами до Галичини та до круга товаришів Шашкевича".

4. М. Шашкевич мав поетичний талант, в якому переважали ліричні первні. В цьому переконує нас аналіза його поезій. Маючи перед собою дуже мало поетичних зразків, він зумів засобами української народної пісні написати кілька віршів, які на тлі доби витримують порівняння з творами справжніх поетів. І. Франко писав у згаданій статті в „Житті і Слові": „Народні пісні тут на половину могли бути зразком; вони так само прості і природні, та при тім вони імперсональні, без суб'єктивного кольориту". (ст. 148).

5. Форма Шашкевичевих творів тісно зв'язана, як і в Шевченка, з народною українською творчістю. Такий знавець цієї справи, як Ф. Колесса, писав про „незвичайну мелодійність поезії М. Шашкевича, зложених складом народних пісень". („Про віршову форму поезій М. Шашкевича", в книжці „Звіт академічної гімназії у Львові", Львів, 1911, ст. 52).

6. Треба ствердити, що наш перший поет у Галичині і Пробудитель західніх українців в австрійській займанщині о. М. Шашкевич охоплював своїм зором увесь український нарід, дивлячися по широкому національному обрію, співаючи про те, що наша пісня

Колись то красою засяє,
як при Чорнім морі себе заквітчає,
в степах на просторі весело заграє.

7. Шашкевич писав тим діялектом, який найкраще знав із родинних околиць. Але ми згадували, що він знав і використовував те, що вийшло було друком на Україні ще перед Шевченком. Тому Шашкевичеву мову важко назвати чистим діялектом*. Проф. К. Кисілевський у згадуваній доповіді зачислює мову Маркіяна до північного наддністрянського говору.

* Д. Чижевський в „Історії української літератури" несправедливо оцінив Шашкевичеву мову, твердячи, що „деякі рядки для східнього українця майже незрозумілі". Важко погодитися і з таким твердженням цього ж автора: „Діялектно забарвлена поезія, яка в розвиненій літературі є принадна, була для ще „неповної" української літератури тих часів зайвою розкішшю". (ст. 412 і 413).

Степан Куропась

ШИКАҐОВСЬКА ХРОНІКА

Сорокріччя Запомогового Товариства Українських Жінок відзначено 15 жовтня. Славне колись товариство, що дійсно займалося допомоговою акцією, підупало. На ювілейному бенкеті з'явилося приблизно 20 жінок, членів організації з 81-літньою першою предсідницею товариства А. Косович. Молодих членок не було, бо українська молодь, як теж молодь інших національних груп, не дбає належати до організацій, де треба все давати. Зрештою, молодь сама творить свої групи, якщо старші для неї нічого не створять. Така доля чекає і інші українські організації, які лише рахують гроші до „каганця" — а на молодь шкодують. Діяльність товариства була всебічна. Навіть на Буковину посилали наші жінки Ользі Кобилянській по 10 дол. місячно. На церкви в Шикаґо, Світову Виставку, жіночу Світову Виставку, Рідну Школу і Просвіту, Музей Визвольної Боротьби, — Товариство не щадило грошей, які вміло імпрезами роздобути.

Присутні репрезентанти організацій складали свої бажання і пожертви. УНСоюз був добре заступлений: головний радний Тарас Шпікула з дружиною, Марія Шостак, — секр. 301-го Відділу, Вол. Бережан, — секр. 114-го і М. Харів, — предс. 220-го Відділів, ну і підписаний, що заступав „Свободу". Пані Новотна, предсідниця Товариства, здала звіт з 40-літньої діяльности, а пані Пура проводила бенкетом. Отець Шарий провів молитву. Від Організацій були представники від ОбВУА, Самодопомоги, Ліґи, Союзу Українок, АБН, Православної Громади св. Володимира, УРСоюзу.

Українська громада св. Софії святкувала в неділю 8-го жовтня Храмове Свято. На торжестві був приявний Владика Архиепископ Мстислав. Парохія має тепер нового настоятеля о. протопресвітера Олександра Новицького, який перебрав парохію по о. Литваківському. На жаль, я був у Дітройті, не міг бути на святі і написати про нього більше. З цієї самої причини не міг я взяти участи в Інавґураційному Вечері Української Студентської Громади, що відбувся в суботу 7-го жовтня в готелі Гремір. Учасники вечора розказали мені, що участь громадянства, молоді зокрема, була численна і програма мистецька краща, як попередніми роками.

Данило Гаврилюк, один з останніх моґіканів старої ґвардії ОДВУ умер по короткій недузі на 69-му році життя. З покійним зійшов у могилу вірний член Американської України, урядник, делеґат і звичайний тихий робітник всюди, де треба було добувати грошей на визволення України. На жаль, не з його вини не був членом УНСоюзу, хоч дуже хотів ним бути. Коли в 1933 р. ОДВУ в Шикаґо проголосила, що члени організації мусять бути теж членами УНСоюзу, то покійний зголосився. Був по маленькій операції, і лікар відкинув його в моїй присутності. Від того часу минуло 28 літ і покійний не хорував і не міг бути „ризиковним членом" УНСоюзу, як його окреслив лікар в 1933 році. Не міг він забути цього! Це є лише свідоцтвом, як обережним був УНСоюз в приєднуванні нових членів, і як низько стояла тоді медицина. Стару ґвардію ховають у нас з прапорами з „мечем". На жаль, місцевий Відділ ОДВУ не подбав, щоб цього рухливого члена ОДВУ і примірного взірцевого громадянина поховати згідно з традицією.

Нова індустрія виростає у нашому місті, а нею є атомові і радіоактивні сховища, що їх плянують і вже будують різні будівельні фірми і експерти атомової енергії. Одна з них на Карлов Евню фабрикує тижнево 2,000 таких сховищ. Навіть місто поважно думає над побудовою сховища на один мільйон душ на Голстед і 28-ій вул. Панує ще великий хаос в тому напрямі, бо ходить про забезпеку проти радіоактивних променів і попелу. Українці не є позаду в в цій справі. Інж. Максимонько, який зі своєю дружиною, німкою, перейшов всі благодаті бомбування в Німеччині, збудував собі у своєму новому домі 35 миль за Шикаґом на фармах, схоронище, яке я бачив. З пояснень його дружини виходить, що ніяка сила не буде могти ушкодити цей „бункер" і його мешканців. УНСоюз радо дав морґедж п. Максимонькові і це є перший протиатомовий морґедж УНСоюзу. Для заспокоєння тих, які могли б подумати, що УНСоюз не льокує своїх фондів розумно, хочу ще додати, що мешкання інж. Максимонька, — це новий

Коли ходить про українців-інженерів, що мають до діла зі сховищами, то в Дітройті в часописі „Українська Газета" була цікава стаття інж. Романа Крохмалюка на цю тему. Шкода, що стаття, чи їх серія, не появилася в інших українських газетах, бо дітройтська „Українська Газета" (не возьміть мені це за зле!) великого тиражу не має. Інж. Атанас Мілянич, теж з Дітройту, — переходить в Ню Йорку кількамісячний „курс архітектури бомбосховищ. Отже, що маємо робити, панове інженери? Рятувати своє мізерне життя, чи чекати, що, війни не буде, а як буде, то вона нас мине!?

Хор Дніпро і Веселий Львів — відвідали нашу громаду і дали свої виступи для шикаґовської громади, яка є дуже перебірчива і все жадає чогось нового. Оба виступи 28 жовтня і 11 листопада були вдалі. Оба рази шкільна заля Шопена була повна, був успіх моральний і матеріяльний. Оба виступи теж є свідком того, що наша громада не журиться тим, щоб „жити" за всяку ціну, але дбає теж про духові цінності.

Подвійне обезпечення в УНСоюзі є дуже популярне. За кілька центів додаткової премії місячно УНСоюз в разі нещастя виплачує подвійну суму обезпеченевих запомог, посмертного і т. п. передбачених обезпеченевою грамотою. На ту тему дуже часто були пояснення а в Юкреніен Віклі пише на того рода теми Теодор Лютвіняк, вже довгими роками.

Проте деякі „злі язики" розповсюджують „чутки" — мовляв, УНСоюз рахує подвійні вкладки від подвійного обезпечення! Ні, панове, цього ніколи не було і не буде, не поможуть змінити цього і Ваші язики!

Продаж асекураційних грамот зросла в нашому місті в місяці жовтні до 5.866,000,000. Досі ще чогось такого не було. В порівнянні з минулим роком це 2% зріст. Коли ходить про українців, а їх у нас повинно бути 60,000, то наші Союзи могли дістати обезпеченевих грамот на 10 мільйонів дол. Ясно, що не всі українці мусять, повинні чи як там обезпечуватись в українських Союзах, але з тих звітів, що їх подають наші Союзи, математика стверджує про існування в Шикаґо пів процента патріотів.

Велика родинна трагедія мала місце у нашій громаді. Новоприбулий українець Роман Онуферко, що жив під новим іменем Рен, задушив свою 6-літню дочку Марту в приступі хвилевого божевілля, а сам скочив під поїзд надземної залізниці. У нотатці, яку лишив, ствердив, що посилає свою улюблену дочку до янголів, бо не хоче, щоб вона терпіла на цьому невдячному світі. Добрі люди зложилися і поховали дочку з батьком на двох різних кладовищах. Я знав покійного, а навіть подбав йому колись про працю. Ніхто не повірив би, що покійник може так нещасливо покінчити, і з ним, як з хорим, треба лише співчувати.

Деякі відділи УНСоюзу шикаґовського району взагалі іґнорують союзові кампанії за новими членами. Їх секретарі, що все в системі УНСоюзу були мозґами союзової праці, мали на те різні викрути. Нема у нас кого записувати. Немаю часу! Наші вкладки за високі! Союз не дбає за старців, хоч досі нема зголошень до Захисту на Союзівці, де є єдиний п. Дембіцький, який на Союзівці перебуває більше на вакаціях і при праці, а не в Захисті.

А знаєте, яка була причина і яка досі ще не є зліквідована? Секретарі не мають в себе членських аплікацій і деякі довгими роками таких з Головної Канцелярії не жадали. Таке ствердив головний предсідник Лисогір І як мали вони без аплікацій людей орґанізувати? А люди є! В одній лише парохії в 1960 р. охрещено 1100 дітей українського роду!

У КАЛІФОРНІЇ ВІДБУЛАСЯ ВЕЛИКА ІМПРЕЗА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Лос Анджелес, Каліф. — „Молоде Лос Анджелесу й околиць! Не можемо більше приглядатися спокійно нашій бездіяльності на Західньому Побережжі Америки!" Такими словами два місяці тому звернулася Організація Української Молоді летючками до юнаків і юначок Каліфорнії, до дітей і до їх батьків. А вслід за цим і закипіла праця організації, яка до цього часу існувала лише на папері. Кільканадцять молодих хлопців і дівчат два місяці часу були дослівно „на колесах". Телефони членів Управи Молоді, сполучені з обраним організатором Першого Концерту Молоді та з евентуальними учасниками майбутньої імпрези, не вгавали протягом останніх тижнів. Зустрічі, візити, зв'язки.. Нелегка це справа на терені найбільш розкиданого в Америці міста. Але ціль осягнули. 26-го листопада концерт відбувся. Це був справжній перший здвиг молоді, перша велика проба молодечих сил всього Лос Анджелесу, а не окремих громад, церков чи угрупувань. Це був перелім до активізації молоді. Понад 40 самих тільки учасників на сцені! 27 точок мистецької програми. Найбільші оптимісти дивилися з недові'р'ям в успіх. Лише молодь не розгубилася, бо вірила в успіх. І успіх прийшов. Перший Концерт Молоді в Лос Анджелесі доказав, що навіть двоі півгодинна програма, якщо вона відповідно приготовлена й виконана, не задовга навіть для українців в Америці.

Програма була різноманітна, було вдале чергування відповідних точок, і спритна праця технічного персоналу. Хоч молодь Лос Анджелесу виступила вперше з власною імпрезою в Народному Домі, старшим організаторам буде варто взяти приклад таки з молодих.

В програмі взяли участь українці, починаючи від 4-літнього хлопчика і кінчаючи старшими віком студентами і членами організації. Деклямації, сольоспіви, виступи молодих музик, сольові і групові танки, гуморески — все це робило вечір живим, цікавим, близьким для публіки, якої було 300 осіб.

Концерт був універсального змісту, все ж кілька точок, особливо в першій його частині, де виступали здебільшого діти, були присвячені пам'яті Т. Шевченка. Уже сам початок імпрези зачарував присутніх, коли на сцену вийшов наймолодший учасник 4-літній Ігор Будило, якому був зайвий мікрофон у великій залі, де навіть „патентові" промовці не обходяться без нього. Слова „Заповіту" малий Ігор справді доніс до слухачів так, що позаздрити йому може не один дорослий доповідач. А наймолодшою з учасниць була його сестричка Наталка Будило, яка, деклямуючи „Любіть Україну" та „Не плач, Україно!", багатьох змусила змахнути з очей сльозу. „Сотня літ минула" деклямувала Маруся Цап, а „Кавказ" — із старших молодих хлопців — Роман Слободинський, виявляючи в собі непересічний талант, маючи всі дані стати справжнім майстром художнього слова. Приємним голоском проспівала „Взяв би я бандуру" і „Ой ходила дівчина" Ганна Ясінська, під акомп. на ґітарі свого батька Юрія Ясінського. В першій частині наймолодших виконавців грали на скрипці: Всеволод Гірка, виконавши дві речі — „Реве та стогне" і „Вальс", та Катя Обрадович — „Хлопець Паґаніні" та „Угорський танок".

Акордеон — це, мабуть, найулюбленіший музичний інструмент нашої молоді, бо на ньому грали в першій частині Тарас Вибачинський, зраджуючи в собі майбутнього доброго акордеоніста, і Маруся Ганкевич, викликавши захоплені оплески своєю „В'язанкою". Вправно орудував тяжким інструментом молодий Віктор Косенко та двічі на „біс" викликувано Юрія Нескромного в другій частині концерту. Три сольо - танки були предметом захоплення публіки: „Циганський танок" в повному циганському однострої та з циганським темпераментом у виконанні Евеліни Ел. „Білоруський танок" з повною майстерністю у виконанні Нони Мілентієвої та чарівна „Коломийка", яку гарно танцювала Дарка Ганкевич у відповідному строї і постолах, щойно отриманих з рідного краю. Сольо-танок з батіжком у руках під наз. „Чумак" у першій частині легко виконала молоденька Калина Гірка. З грацією виконала і „Український балет" Діяна Стеценко. Двома груповими танками під кер. Михайла Гира закінчено першу частину імпрези: „Катерина херсонська" і „Козачок". Під бурю оплесків ми бачили виконавців: Степана Даха, Шіпер Сельчака, Сузанну Ваґаціян, Єлену Сельчак, Мар'яну Дах, Ніну Касперську, Кентію Паркер, Марію Михайлів, Андрея Окрушка, Касандру Паркер. У другій частині Маруся Вибачинська, Люда Діденкан і Ніна Скробко мило відтворили „Гони вітер", а в поєднанні з Юрієм Гриценком, Євгеном Гац та Юрієм Нескорним ті ж дівчата під бурхливі оплески виконали груповий „Гопак", яким і закінчили програму імпрези. На протязі всієї другої частини тримали публіку в піднятому настрої учасники трьох гумористичних скечів „Чайок", „Візита лікаря" та „Операція", у виконанні яких взяли участь Оксана Романюк. Ігор Вашетко, Славко Словський, Леонід Діденко під загальним кер. Семена Овечка.

Серед старших учасників і відомих виконавців, запрошених для моральної підтримки і підбадьорення молодших, ми чули „Баха" у виконанні віртуоза Вірка Балея на піяно, з почуттям проспівану американську пісню „Бікоуз" Миколою Злиденним; уривок із „Наталки Полтавки", романс „Не питай" та одну жартівливу пісню у виконанні Анатоля Валюха, відомого своїм приємним голосом співака та вперше запрошеного до виступу в нашому Народному Домі Костя Савченка, пісні якого („Ой, не шуми, луже" та „Верховино, мати моя") або змушували присутніх плакати, або („Чорні брови" і ряд інших жартівливих) від душі сміятися. Коли ж він закінчив свій виступ „Очеретом" — комбінацією співу з танком, то навіть після 150-хвилинної програми, публіка не хотіла його відпустити зі сцени. Багато з присутніх лише того вечора пізнали справжні наші мистецькі сили в Лос Анджелесі, про існування яких не знали. І ці сили не тільки в старших мистцях співу, танків, музики, а і в молодших, зовсім молодих і навіть в наших дітях. Перший концерт молоді в Лос Анджелесі розкрив їх перед очима всіх українців в Каліфорнії.

До успіху концерту з технічного боку спричинилися заповідачі, які виконували свої ролі швидко і поправно: Оксана Романюк, Любомир Словський, Маруся Вибачинська, Віра Дус. Техн. кер. сцени: Олег Левицький. Відповідальний загальний організатор концерту — Семен Овечко. Співпрацівники: Олег Стовбуненко, який відкрив імпрезу, як голова Управи Орг. Молоді, Ліда Пальчук — секретар, Л. Словський — заст. гол., Людмила Словська — член Управи, О. Левицький — чл. Контр. Комісії, С. Словський — спорт. реф. Акомп. співакам на піяно: Вірко Балей, О. Мелентів і Соня Березовська.

Так каліфорнійська молодь зрушила зміснця справу активізації культурно - освітньої діяльности наших юнаків на Західньому Побережжі ЗДА. Дай, Боже, на майбутнє!

Іван Овечко

Шашкевичівська Академія в Нюарку, Н. Дж.

Ювілейна Академія в 150-ті Роковини від народження о. М. Шашкевича відбулась 26. листопада у вщерть виповнений українським громадянством м. Нюарку і околиці, залі Української Централі в Нюарку. Програма свята: 1) Відкриття — о. Г. Новак, 2) Монтаж слова із творів о. М. Шашкевича, виголошений юначками місц. осередку СУМА, 3) Святочна промова, виголошена проф. д-ром М. Чировським, 4) Сопран. сольо п. Кобрин - Кокольської з Ню Йорку у виконанні пісень: а) Соневицький — „Богородице Діво", б) Лисенко - Степовий — „Кудиж ти згинув рідний краю", в) о. В. Матюк — „Веснівка", г) Лопатинський — „Горить моє серце", 5) Сольо скрипкове п. П. Городиського. 6) а) Шашкевич - Людкевич „Підлисся", б) С. Людкевич — „Торжественна кантата", в) М. Лисенко — Молитва „Боже Великий Єдиний" — відспівали з'єднені хори укр. - кат. церков в Нюарку і у Випані, Н. Дж., під дириґентурою п. М. Добоша. Фортепіян. супровід був в руках п. Г. Клим. Закрив Академію парох місц. укр.-кат. церкви о. Д. Лаптута подякою виконавцям програми свята, а з окрема п. М. Добошові та численним учасникам.

В тому самому дні перед полуднем відправив о. Д. Библів в укр.-кат. каплиці при Зенфорд Евню Богослуження в намірені українського народу з відповідною патріотичною проповіддю та Панахидою, в часі яких співали міш. і чол. хори під управою п. М. Добоша.

О. У.

Д-р Солк працює над супервакциною проти кількох недуг

Денвер, Колорадо. — Д-р Йонас Солк із Питсбурзького університету, винахідник вакцини з мертвими вірусами проти полію, промовляючи на зборах Американського Лікарського Товариства, заявив, що є велика надія на випродукування супервакцини, якою можна б було щепити людей проти 10-х або і 100 вірусів, що спричиняють різні недуги. На його думку ця супервакцина могла б забезпечити людину проти деяких родів пістряка і нервових недуг, які виникають внаслідок акції вірусів. Коли винайдеться віруси пістряків, тоді можна буде їх давати до цієї супервакцини. Д-р Солк обороняє тезу, що вистачає вакцина з мертвих вірусів, не згадуючи минулорічного становища Лікарського товариства, яке рекомендувало вакцину з живими вірусами, кажучи, що вона успішніша від Солкової вакцини. Д-р Солк повідомив, що він працює над продукцією єдиної вакцини, яка забезпечувала б проти кількох недуг, що проти них люди щепляться різними вакцинами.

● Італійський Найвищий Суд відкинув скаргу, що її зголосили жіночі організації, які домагалися скасування тієї постанови італійської конституції, яка наказує гостріше карати жіночу зраду, аніж чоловічу. Найвищий суд визнав за правильний той принцип гострішої поведінки супроти жінок.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ" І ЇЇ ВИДАНЬ

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

СПИСОК Ч.: 5

С. Шкляр, Торонто	$25.00
Г. Поворозник, Ляшін	10.00
Др. Н. Т. Демус, Мокена	10.00
Н. Олек, Шикаґо	10.00
Др. М. Кузьмович, Бабилон	10.00
М. Пукіш, Спенсерпорт	5.00
В. Данчук, Ню Йорк	5.00
В. Еваніля, Нескверонінґ	5.00
П. Мишталяр, Торонто	5.00
А. Бойчук, Кембрідж	5.00
Др. Е. Бурачинський, Шикаґо	5.00
П. Лоцуняк, Фила.	5.00
Ц. Деркач, Джамайка	5.00
Др. Б. Панасюк, Вайнсбурґ	5.00
М. Селешко, Торонто	5.00
Н. Сахаревич, Лондон	5.00
Г. Ватаманюк, Шикаґо	5.00
А. Волошин, Миспет	5.00
О. М. Клос, Бруклин	5.00
Л. Яхторович, Шикаґо	5.00
Л. Пришляк, Дітройт	5.00
О. Р. Цеплий, Дітройт	5.00
Др. С. Тимків, Салісбюрі	5.00
Г. Лозинський, Шикаґо	5.00
Е. Катеринюк, Люісвіл	5.00
С. Чучук, Шикаґо	5.00
П. Чопик, Джерзі Сіті	5.00
В. Грабарович, Сентралія	5.00
Г. Шкода, Шикаґо	5.00
О. Стефанишин, Бруклин	5.00
Г. Карнаушенко, Клівленд	4.00
В. Комар, Асторія	4.00
С. Жигайло, Ню Йорк	3.00
В. Гермак, Сафери	3.00
Р. Галабурда, Кліфтон	3.00
Т. Онуфрик, Лонґ Айленд	3.00
І. Сенковський, Дж. Сіті	3.00
І. Зазворський, Алентовн	3.00
М. Безкоровайний, Елизабет	3.00
М. Токар, Рачестер	3.00
С. Сандеґа, Філлейвіл	3.00
І. Овечко, Гантінґтон Пк	3.00
Д. Пісецький, Балтімор	3.00
Ю. Козак, Бруклин	3.00
І. Кальмук, Вайтстон	3.00
І. Шалко, Дітройт	3.00
В. Білик, Джерзі Сіті	2.00
М. Гайдак, Ст Пол	2.00
Г. Щербан, Бруклин	2.00
Н. Солодкий, Дітройт	2.00
С. Халишев, Вейн	2.00
М. Капацінська, Кліфтон	2.00
М. Костирко, Сакраменто	2.00
Д. Матвійчук, Сиракюз	2.00
К. Кульматицький, Нюарк	2.00
А. Гудзовський, Елмгурст	2.00
Д. Хрупалик, Гадлей Фолс	2.00
В. Цап, Бейон	2.00
Л. Цимбалістий, Маямі	2.00
І. Хоминець, МекКіспорт	2.00
І. Дерев'яний, Вайтстон	2.00
І. Дудра, Стемфорд	2.00
М. Горват, Трентон	2.00
В. Грицик, Ню Йорк	2.00

Я. Гура, Бріджпорт	2.00
Р. Гевко, Фила.	2.00
Прот. В. Горохівський, Норвіч	2.00
Н. Криса, Ню Йорк	2.00
Т. Коваль, Шикаґо	2.00
М. Качмар, Ексбурі	2.00
В. Мизак, Мейвуд	2.00
Р. Мельник, Стемфорд	2.00
В. Миронюк, Ст Пол	2.00
С. Мозиловський, Клівленд	2.00
Р. Опалевич, Торонто	2.00
Я. Панчишин, Рачестер	2.00
С. Паньків, Шикаґо	2.00
А. Шафран, Кліфтон	2.00
Т. Тренич, Фила.	2.00
А. Зидик, Фила.	2.00
М. Зонко, Бікон Фолс	2.00
О. Фединський, Клівленд	2.00
І. Музика, Бруклин	2.00
Т. Л. Асторія	2.00
Р. Воробкевич, Дітройт	2.00
Д. Давидович, Парма	2.00
Н. Мерена, Джансон Сіті	2.00
Г. Роленка, Дітройт	2.00
М. Шолдра, Сюґер-Ран	2.00
М. Корінець, Лос Анджелес	2.00
М. Корнова, Толідо	2.00
Т. Ковбаснюк, Клівленд	2.00
М. Людович, Ст Люіс	2.00
В. Герич, Квінс Віледж	2.00
І. Кахникевич, Фила.	2.00
І. Загоруйко, Бурлінґтон	2.00
Я. Чорномор, Гобокен	2.00
А. Гнатів, Овк Террас	2.00
Т. Саплива, Балтімор	1.00
М. Голінко, Трентон	1.00
В. Кострик, Клівленд	1.00
Др. М. Росляк, Едмонтон	1.00
Я. Стасула, Шикаґо	1.00
А. Ревуцький, Вудбрідж	1.00
М. Баран, Джерзі Сіті	1.00
Б. Дзюбіна, Ансонія	1.00
О. М. Кочан, Віндгам	1.00
О. Палій, Нортгемптон	1.00
Л. Шишка, Монтреал	1.00
І. Пастух, Ірвінґтон	1.00
Г. Кисіль, Парма	1.00
П. Шкафаровський, Бруклин	1.00
М. Когут, Шикаґо	1.00
А. Узвяк, Потакет	1.00
Н. Чубіняк, Бінґемптон	1.00
О. Куйбіда, Бронкс	1.00
П. Лобур, Нюарк	1.00
Т. Богонович, Дітройт	1.00
Г. Мисишин, Спрінґфілд	1.00
М. Останюк, Покіпсі	1.00
П. Онишко, Голсопл	1.00
О. Гайовська, Ірвінґтон	1.00
С. Бішко, Сиракюз	1.00
Д. Биковець, Фила.	1.00
Разом —	370.00
Раніше вилачено —	1203.42
Разом —	1573.42

Стівенсон перестерігає проти приймання комуністичного Китаю до ОН

Об'єднані Нації. — Перший день публічної великої дебати в Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй в справі прийняття комуністичного Китаю до Об'єднаних Націй, в минулу п'ятницю 1 грудня ц. р., був виповнений промовами совєтського представника Валеріяна Зоріна, амбасадора ЗДА Адлея Стівенсона і делеґата вільного Китаю д-ра Тінґ-Фу-тсіянга. Валерін Зорін у надзвичайно напастливій промові таврував ввесь час вільний Китай, як „злочинну кліку Чіянґ Кай-шека", що нібито не є ніяким урядом і не репрезентує нікого, за винятком „американської окупації Тайвані". Він домагався не тільки виключення з Об'єднаних Націй вільного Китаю та прийняття туди комуністичного Китаю, але й апробати для китайських комуністів „визволити" Тайвань. Водночас він повторив стару комуністичну фразу, що „світовий мир неможливий при неприявності Китайської Демократичної Республіки в Об'єднаних Націях". Навпаки, Адлей Стівенсон перестерігав проти прийняття комуністичного Китаю, бо воно внесе не тільки елемент розкладу в Об'єднані Нації, але буде заохотою для Пейпінґу до збройної аґресії проти Тайвані. Він пригадав усі злочини китайських комуністів і їхню образливу та зневажливу поведінку супроти Об'єднаних Націй. Зновуж названий вище представник вільного Китаю назвав комуністичний Китай ще більш войовничою країною, ані ж Совєтський Союз, „якщо це можливо". Він ствердив, що китайські комуністи ніколи не змогли б були захопити в Китаї владу, якщо не було б активної допомоги в цьому від Совєтського Союзу. —Коли Фу-тсіянґ почав промовляти, то всі комуністичні представники в ОН вийшли демонстративно з залі.

● Вальтер Ульбріхт, голова східньо - німецьких комуністів, заявив, що кол. шеф совєтської поліції, розстріляний за Хрущова Лаврентій Берія противився уведенню комунізму в Східній Німеччині.

Зі спорту

„Марітімо", СК — „Чорноморська Січ", Нюарк 4 : 0 (1 : 0)

Нюарк, 19 листопада. — „Нюаркське дербі" між португальським Клюбом „Марітімо" і українським репрезентантом „Чорноморська Січ" закінчилось несподіваною програною наших футболістів.

Були це другі першенські змагання між обидвома суперниками (попередня зустріч закінчилась 0:0), в якій португальці вперше за останні 3 роки зуміли перемогти „Чорноморську Січ". Треба признати, суперник виграв ці змагання не випадково. Наша дружина під жадним оглядом не дорівнювала португальцям, які, підготовившись як слід, грали з великим завзяттям, перевищували Чорноморців головно скорістю, та технічними заграннями їхнього нападу. Як і в кількох попередніх виступах цим разом найслабшою сторінкою нашої дружини була лінія нападу. В останніх трьох змаганнях зі загальної кількости 4-х здобутих для „Чорноморської Січі" воріт, трос здобули змагуни дефензиви. Це ще один важливий доказ існуючої конечности підсилити лінію офензиви. Дотеперішні експерименти з переставленнями змагунів на різні, часто не властиві для даного змагуна, позиції, як показалось, нічого на краще не змінили, а радше неодноразово негативно відбились на грі і вислідах. І цим разом ми бачили прикрі переміни змагунів — Підгорецького на лівому крайнику, то знову МкІнтасра на цій самій позиції, чи навіть Саварина в нападі. Такі і подібні заміни нічого позитивного не дали. Недиспонований технічно і стрілово напад спричинив спадок форми дружини як цілости і це головний чинник неуспіху.

Перші ворота змагань здобув суперник в 20-й хв., зі сольової акції свого центровника. В 27 хв. „Чорн. Січ" мала можливість вирівняти з одинадцятки. Легкий стріл Саварина оборонив успішно знаменитий воротар „Марітімо". Від того часу суперник мав ініціятиву майже до закінчення змагань. Чергові ворота здобули гортугальці в 64, 72 і 81 хв. гри. Найслабшими змагунами „Чорн. Січі" були МкІнтаср, Донель і Фіорело. Слабше, як звичайно, вийшов тим разом воротар Гевко.

„Чорн. Січ" виступила в наступному складі: Гевко, МкІнтаср, Саварин, Понось, Жолудко, Боянівський, Каздоба Донель, Фіорело, Підгорецький, Кіралі і Паук.

Після цих змагань „Чорн. Січ" займає спільне друге місце з Белвіл Чіп Ін в показнику табелі гор А-Кляси Футб. Ліґи стейту Ню Джерзі: 8 гор. 11 точок.

В дописі про мистецькі змагання „Чорноморської Січі" 5 листопада через похибку випав рядок в наголовку з назвами дружин та вислідом. Це були змагання „Чорноморська Січ" — Белвіл Чіп Ін, які закінчилися вислідом 3:3.

Омелян Твардовський

„Тризуб" Збірна Німецької Ліґи (Пенсилвенія) 3:0 (0:0)

На товариські змагання в День Подяки цим разом Управа „Тризуба" вибрала репрезентативну одинадцятку Німецької Ліґи Пенсилвенського стейту.

Не дивлячись на те, що ці змагання були подумані більш як шпарінґовий матч перед відплатною зустріччю з Ґаліцією — Гондурас, що мала відбутись 26 листопада ц. р. у Филаделфії, то вони в першій півгрі мали характер твердих і завзятих змагань головним чином зі сторони згаданої збірної команди. У перших хвилинах першої півгри збірна виявилась змагово рівнорядним партнером, доказом чого ініціятива змагової дії переходила з рук до рук. У періоді чергування акцій найкращим змагуном збірної показав себе Куденко як лівий оборонець, хоч його позицією в його матірнім клюбі є штопер.

Його чистий викоп з добре обміркованим місцем призначення пригадував часи його спортових осягів, коли то три роки тому Управа Американської Футбольної Ліґи дала йому заслужено звання найбільш видатного змагуна Ліґи.

Відносно „тризубівського" нападу, виходить, що крім практичних зайнять змагунів, слід звернути увагу ще й на теоретичний бік. Тренер повинен вказати на недоцільність марнування дорогого часу, бо великі осяги дає лиш крім максимального використання змагової площі — максимальне використання часу. Тільки завдяки цим двом найважнішим аспектам змагової стратегії, Бразилія стала мистцем світу у футболі. Говорячи про мистецтво — то коли „Тризуб" має аспірації ще втретє стати мистцем З'єдинених Держав Північної Америки, повинен позбутися старомодних непродуктивних і довгих до зануди дриблінґів та безнадійного воження з м'ячем „крок вперед, два назад". Менш - більш в такому пляні проходили змагання до 70 хв.

Щойно карний мет екзеквований Тодтом в горішній лівий ріг воріт сильним стрілом, вплинув на зміну обличчя змагань. Три хвилини пізніше швидка акція нападу „Тризуба" викінчена стрілом Галлясіні, що йшов по скісній лінії з великою швидкістю та очевидно не меншою силою. Подібну акцію цікаву під оглядом тактичним і оптичним Штекер стрілом закінчив у 78 хвилині і устійнив вислід змагань. Так склалося, що оба „тризубівські" воротарі були контужені, тому в великій пригоді став Костюк, воротар аматорської дружини „Тризуба", який має всі задатки стати добрим змагуном.

Контуженого в цих змаганнях Пфайфера, який при зударі з противником зазнав зламання носової хрястки, заступав Соболь, який від останнього його виступу в репрез. дружині, значно поправив свою форму. Відсутного Вінея заступив Горват майже повністю.

До помочі, як цілости, немає особливих завважень.

У нападі Пеґорер і Манджіні заграли дуже слабо.

Склад дружин: „Тризуб": Костюк, Пфайфер (Соболь), Бородяк, Ілай, Горват, Кравець, Стетер, Тодт, Пеґорер, Манджіні, Ґаллясіні. — Збірна: Войтович („Фенікс"), Куденко („Тризуб") — Мейджор Дивізія), Ґіллєр („Кемден"), Меріц („Ерцґебірґе"), Флєк („Фенікс"), Гофман („Тризуб" — М. Д.), Мрок („Ерцґебірґе"), Шілоф („Сібрук"), Куропась („Тризуб" — М. Д.), Палєад („Тризуб" — М. Д.), Лютер („Сібрук"). — Суддя: Дж. Бернс (добрий). — Глядачів понад 500.

Яр. К-ий

„ТРИЗУБ" — ҐАЛІЦІЯ — ГОНДУРАС 1 : 0 (1 : 0)

Филаделфія, 26-го листопада. — До цих відплатних змагань за першість Ам. Футб. Ліґи виступила Ґаліція, за виїмком капітана Горселінґа, у негритянському складі, що заімпонував фізичною тугістю, головно якщо йдеться про біг та вискок до м'яча. Натомість про саму їх тактику гри можна говорити лише неґативно. Подачі здебільша неточні, брак пляновости в акціях і взаємної дії дефензиви з нападом. Найкращий їхній змагун — це згаданий Горселінґ, а на другому місці треба поставити воротаря Сервелона.

Перших 18 хвилин — це майже вирівняна гра. У 19 і 20 хв. Горват минув стрілами стовпок воріт противника. Це саме повторив Тодт у 22 і 23 хв. у двох наступних, прямо чудових акціях нашого нападу. Відчувається брак стрільців. Щойно у 27 хв. Пеґорер, минувши двох помічників, адресував до Тодта, цей випустив Ґалілясіні, який під оплески розентузіязмованої публіки здобув ґоля сильним стрілом зукоса з віддалі 25 м. Ґаліція не тільки не падає духом, а навпаки, час-до-часу робить небезпечні прориви. Але натрапляє на залізну тризубівську поміч і таку ж оборони, внаслідок чого вертається на свої оборонні позиції. Для кращого образу перебігу змагань вистане згадати відношення наріжників 18:1 в користь „Тризуба". У 50 хв. Пеґорер промазує стовідсоткову нагоду. У 64 і 65 хв. нотуємо дві високо технічні і тактично добре обдумані акції, у викінченні яких недописав Штекер: перший раз анемічним стрілом, другий раз він прострілив з подачі трюком Ілая (подача зап'ятком). У 72 хв. сильний волей Пеґорера відбивається від поперечки, чого не зумів використати Манджіні.

Манджіні, до речі, наймені продуктивний змагун нападу. Його мінусом є невмінн охопити зором радіюса акції, він бачить тільки м'яч перед собою, і більше нічого та нікого. Пеґорер, щоправда, більш „видючий", але йому бракує тяглости і послідовности. Іноді залетить з м'ячем у сітку, другий раз не рушиться за м'ячем з місця ні на ціль. Тодт зловживає дріблінґами, Штекер і Ґаллясіні за м'які. З таким нападом, очевидно, не можна очікувати воротних ефектів. Кожна інша дружина, маючи стільки нагод у цих змаганнях, добула б принайменше пів тузеня ґолів. В дефензиві воротар добрий, побажання, — щоб не вибігав задалеко. Рач без закиду. Бородяк вже менше придержує м'яч та подає його найдальшому висуненому, необставленому змагунові. Ілай вертається до своєї нормальної форми. Віней на своєму звичайному поземі. Кравець повинен деякі м'ячі штопувати, а не брати на груди, бо не в кожній позиції це виходить на користь. Він теж повинен подбати про більшу поворотність і еластичність рухів. В загальному він змагун з дуже добрими завдатками та достатньо твердий, що на цьому терені є необхідним. Для тих, кому здається, що в оцінці змагань мають бути самі лише похвальні дитирамби, відповідь: вони помиляються, бо без об'єктивної критики, в якій це не було б ділянці, ніколи не буде ніякого поступу.

Склад дружини „Тризуба": іБачаров, Бородяк, Рач, Кравець, Віней, Ілай, Ґаллясіні, Горват, (Манджіні), Пеґорер, Тодт, Штекер.

Яр К-ий

СОБОР УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЗДА

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ВПреосв. Архиєпископа Мстислава.

В суботу ввечері в залі катедрального храму відбувся величавий бенкет-вечеря з участю трьох Владик та цілого ряду визначних гостей. Тостмайстром цього вечора, відбутого в дуже піднесеному й родинно-дружньому настрої, був Архиєпископ Мстислав. Владика м. ін. сказав, що найбільше вдовілля для нього з нагоди цього Собору — це поява IV-го тому „Нарису Історії УПЦеркви" проф. І. Власовського. „Це подарунок нашій Церкві - Матері, який охоплює найбільш героїчну добу УПЦеркви". Промовляли інші Владики і ряд визначних світських осіб. Від Українського Народного Союзу промовляв його головний предсідник Иосип Лисогір, від УРСоюзу вітав зібраних п. Харина (Бостон), а від УН-Помочі п. С. Коцюба (Міннеаполіс).

В неділю відбулася величава Архиєрейська Служба Божа у катедральному храмі св. Володимира, яку відслужили три Архиєреї, в асисті численного духовенства.

Кінцеві наради Собору відбулися в неділю з полудня. Після Архиєрейської Служби Божої Владика Митрополит Іоан перевів чин заприсяження новообраних членів Церковної Ради Митрополії, Церковного Суду й Контрольної Комісії на чергових три роки.

Фльота перемогла Армію в змаганнях, що відбулися в присутності през. Кеннеді

Филаделфія. — В суботу дня 2-го грудня відбулися тут на Филаделфійському Стадіоні змагання за першенство в американському футболі між футбольними командами Військової Академії у Вест Пойнті і Морської Академії в Аннаполіс. У змаганнях, уже 62-их з черги, що їм приглядалося 101.000 осіб здобула перемогу над футболістами Вест Пойнту команда фльоти у відношенні 18 - 7. Змагання відбувалися цього року у присутності президента Кеннеді, який половину змагань перебув у льожі Вест Пойнту і другу половину у льожі кадетів морської академії. Крім президента Кеннеді, між гістьми були віце - президент Джансон, ґібернатор Песилвенії Ловренс, посадник Ню Йорку Вагнер та інші.

Українські футбольні дружини здобули нові успіхи

УСК Ню Йорк переміг минулої неділі переконливо 4:1 дружину „Бруклин Ітелієнс" у своїх чергових футбольних мистецьких змаганнях Інтер. Ліґи. Завдяки цій виграній над італійською одинадцяткою Американської Футбольної Ліґи, що її здобув УСК на своїм грищі, наша дружина зайняла тепер третє місце в показнику „Великої Десятки" Німецької Американської Футбольної Ліґи з рахунком 16:10 точок і 31:21 воріт. Ворота для УСК-ку стрілили: В. Чижович, Росс, Пирдон і Ґрент.

Чорноморська Січ" Нюарк виграла високо 6:3 з польською дружиною „Віслою" на грищі противника в Ґарфілд, Н. Дж. Ця минулонедільна перемога вдержує дальші надії „Чорноморської Січі" на перше місце, хоч покищо наші репрезентанти займають друге місце в табелі Футбольної Ліґи Стейту Ню Джерзі. Ворота для „Чорноморської Січі" здобули: Павлишин2, Фіорелло 2, Боянівський і Доннен.

„Тризуб" Филаделфія здобув минулої суботи заслужену перемогу у змаганнях Інтер Ліґи над сильною дружиною „Дойч-Унґарн" на грищі німців у Бруклині. Вислід 2:1 не відзеркалює переваги значно кращого технічно „Тризуба" через брак стрілів по воротах. Ворота для „Тризуба" здобули: Тодт і Штекер. „Тризуб" веде безконкуренційно в показнику Американської Футбольної Ліґи, маючи рахунок 23:3 точок і 34:13 воріт.

Черговий день, неділю, використав „Тризуб" на товариську стрічу у Филаделфії з дружиною „Тайґерс" з Ґалатін, Па. В імпрезовій перемозі „Тризуба" 9:0 визначався Яковина, який заграв вперше по довгій перерві спричиненій контузією. Він сам стрілив 5 воріт, а рештою поділилися: Штекер, Манджіні, Пеґорер і Тодт.

Концерт смичкової оркестри УМІ в Ню Йорку

Ню Йорк. — В суботу дня 2-го грудня ц. р. відбувся тут в залі Джуньйор Скул концерт смичкової оркестри Українського Музичного Інституту під керівництвом проф. Володимира Цісика, із фортепіяновим сольо Марії Цісик та скрипковим сольо Юрія Божаківського. Концерт був улаштований під протекторатом нюйоркського комітету побудови пам'ятника Шевченкові і при співучасті організацій української молоді в Ню Йорку. Увесь дохід з концерту призначено на пам'ятник Шевченкові у Вашинґтоні.

Українська хроніка

● Виставка скульптур Сергія Литвиненка та малярських праць Любомира Кузьми відбудеться в Ґалерії Ліґоан Дункан при 215 Іст 82-їй вулиці у Ню Йорку в днях від 5 до 18-го грудня ц. р. Виставка відкрита щодня від год. 10-ої ранком до 6-ої веч., крім неділь і понеділків. Обидва мистці запрошують українську публіку, яка не завжди має змогу відвідувати мистецькі виставки в будні дні, на суботу 9-го грудня між годинами 10-ою ранком і 6-ої веч., для зустрічі і спільного оглядання виставлених праць.

БРИТІЙСЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ ВШАНОВУЄ 87-ЛІТТЯ ЧЕРЧИЛА

Лондон. — В минулий четвер Винстон Черчил скінчив 87 років. Коли він помалу ввійшов до палати громад, важко спираючись на палицю, всі посли уладили йому овацію. Міністер освіти Дейвід Ікклс, який саме промовляв, перервав в половині речення і склав бажання Черчилеві, таку саму заяву склав лідер опозиції Ґю Ґейтскел. Черчил зворушений вклонився в обидві сторони палати і подякував кількома словами.

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

П'ЯТНИЦЯ, 8-го ГРУДНЯ 1961:

НЮАРК, Н. Дж. — Річні Збори Т-ва „Запорозька Січ", Відд. 371, в год. 8:00 веч., в Січовій залі. — І. Оверко, предс.; П. Заболоцький ,кас.; Ю. Баранюк, секр.

СУБОТА, 9-го ГРУДНЯ 1961:

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Місячні Збори Відд. 204, в год. 7:00 веч., в УНДомі, при 140 Друга Еве., заля ч. 25. — В. Гасій, секр.

НЮАРК, Н. Дж. — Річні Збори Т-ва ім. М. Грушевського, Від. 219, в год. 7:00 веч., при 675 19-та вул. — Просимо прибути з огляду на вибір нової Управи. — М. Дж. Юров, секретар.

ЛІНДЕН, Н. Дж. — Річні Збори Т-ва ім. І. Франка, Відд. 306, в год. 7:30 веч., у С. Берези, при 610 Van Buren Ave. Просимо прибути, щоб вислухати звітів з діяльности за минулий рік та вибрати нову Управу на 1962 рік. — С. Береза, предс.; А. Андрійців, секретар.

ШИКАҐО ,Ілл. — Річні Збори Б-ва св. ап. Петра і Павла, Відд. 220, в год. 7:30 веч., в парохіяльній залі при 4950 Полайна вул. Проситься членів прибути обов'язково і точно на Збори. — Управа.

ОЗОНЕ ПАРК, Н. Й. — Місячні Збори Т-ва „Вільна Україна", Відд. 200, в год. 8:00 веч., в церковній залі при 87 вул. 97 Еве. — В. Ворґуль, секр.

Ставайте членами Українського Народного Союзу, а тим самим співвласниками 25-мільйонового майна організації!

Відійшли від нас

Члени Українського Народного Союзу:

БАРАН Василь, народж. 1886 р. у Вовчу, пов. Турка, член 123 Відд. УНСоюзу в Скрентоні, Па., помер 11-го листопада 1961 року.

БОНЧАК Іван, народж. 1892 р. у Збойську, пов. Сянік, член 324 Відд. УНСоюзу у Филаделфії, Па., помер 10-го листопада 1961 року.

ВАЙДА Іван, народж. 1896 року в Коростенку, пов. Коросно, член 94 Відд. УНСоюзу у Гемтремку, Миш., помер 20-го листопаа 1961 року.

о. **ДЮК** Пилип, народж. 1889 р. в Новосільці, пов. Підгайці, член 385 Відд. УНСоюзу в Мінneаполісі, Мінн., помер 12-го жовтня 1961 року.

ЗАЛІЗНЯК Оксана, народжена 1899 р. в Яслі, членка 423 Від. УНСоюзу в Шикаґо, Ілл., померла 19-го листопада 1961 року.

КОПЦЮХ Петро, народж. 1893 року у Вербилівцях, пов. Рогатин, член 76 Відд. УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж., помер 18-го листопада 1961 року.

КУЛЬЧИЦЬКИЙ Лев, народж. 1887 р. у Староміщині, пов. Скалат, член 332 Відд. УНСоюзу в Рeритан, Н. Дж., помер 15-го листопада 1961 р.

ЛІНИНСЬКА Анастасія, народжена 1900 р. в Устриках Долішніх, пов. Сянік, членка 59 Відд. УНСоюзу в Бриджпорті, Конн., померла в листопаді 1961 року.

МЕЛЬНИК Василь, народжений 1894 р. в Шрубкові, пов. Летичів, член 345 Відд. УНСоюзу у Міннеаполісі, Мінн., помер 3-го листопада 1961 року.

МЕЛЬНИКЕВИЧ Юрій, народжений 1885 р. у Панчкові, пов. Сянік, член 155 Відд. УНСоюзу в Перт Амбою, Ню Джерзі, помер 19-го листопада 1961 року.

МИХАЛЮК Сидір, народжений 1895 р. в Яструбичах, пов. Сокаль, член 325 Відд. УНСоюзу в Брукліні, Н. Й., помер 20-го листопада 1961 року.

МИХАЙЛИШИН Марія, народжена 1897 р. в Черчах, пов. Ярослав, членка 151 Відд. УНСоюзу в Аллентавні, Па., померла 9-го листопаа 1961 р.

НЕЧИПОР Анна, народж. 1897 року у Волоцу, пов. Самбір, членка 239 Відд. УНСоюзу у Филаелфії, Па., померла 12-го листопада 1961 року.

ПАНАСЮК Роман ,народжений 1922 р. у Лапаївці, пов. Львів, член 141 Відд. УНСоюзу в Лінкольні, Небр., помер 13-го листопада 1961 року.

ПЕТРИК Єва, народж. 1892 р. у Добротворі, пов. Камінка Струмілова, членка 178 Відд. УНСоюзу в Менчестері, Н. Г., померла 16-го листопада 1961 року.

ПРИНДОТА Петро, народжений 1907 р. у Буківці, пов. Підгайці, член 127 Відд. УНСоюзу в Боффало, Н. Й., помер у листопаді 1961 року.

РИСИНИК Єлисавета, народж. 1909 р. у Клівленді, Огайо, членка 358 Відд. УНСоюзу в Клівленді, Огайо, померла в листопаді 1961 року.

СІКОРСЬКИЙ Олександер, народжений 1927 р. в Купчу, пов. Львів, член 42 Відд. УНСоюзу в Пассейку, Н. Дж., помер у листопаді 1961 року.

СКОЧИЛЯС Марія, народжена 1917 р. у Ферфілд, Кон., членка 59 Від. УНСоюзу у Бриджпорті, оКнн., померла в листопаді 1961 року.

СНАЙЧУС Михайло-Петро, народжений 1941 р. в Боффало, Н. Й., член 127 Відд. УНСоюзу в Боффало, Н. Й., помер у листопаді 1961 року.

ФИЛИПС Наталія, народж. 1898 року в Жабинцях, пов. Гусятин, членка 177 Відд. УНСоюзу в Провиденс, Р. Ай., померла 22-го листопада 1961 року.

ТРАЧ Григорій, народж. 1886 року в Котузові, пов. Підгайці, член 39 Відд. УНСоюзу в Сиракюзах, Н. Й., помер 10-го листопада 1961 року.

ШУЛЬ Ксеня, народж. 1900 р. в Остапю, пов. Скалат, членка 383 Відд. УНСоюзу в в Бриджпорті, Конн., померла 13-го листопада 1961 року.

ВІЧНА ЇМ ПАМ'ЯТЬ!

ТАРЗАН, ч. 4755. Непорозуміння!



Остін все ще сумнівався. — Виразно кажучи, ви оскаржуєте лісничого в тому, що обдумано пробував нас вбити?

— Дійсно! — перебив Тарзан. — Чи ж ви не чули, як я вас остерігав сьогодні вранці?

Актор витріщив очі. — Про що ви тепер говорите... Я вас ніколи не бачив в своєму житті!